



Хто правду чинить - іде до світла

Іван 3, 21

МІЄТА



ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЛИСТОПАД • 2005 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО 20 \ 174 •

2 стор.

Святкує Львівська Архиепархія.
Слово Блаженнішого Любомира.
Слово Високопреосвященного
Владика Ігоря з нагоди його інтро-
нізації.

3 стор.

4 стор.

Монсеньор Лефевр та його
"спадкоємці" в Україні і світі.

5 стор.

6 стор.

"Чолобитні" новітніх "кочубеїв" до
Святішого Отця Венедикта XVI.
Що є крадіжкою? Заповіді Божі.

7-8 стор.

9-12 стор.

За девізом: «Бог і Україна».
Чи не впізнаємо себе?
Вітаємо ювілярів!

АКСІОС! АКСІОС! АКСІОС!



Світлина Тараса ГРИНЧИШИНА



Вих. В05/55

ГРАМОТА

На славу Святої, Єдиносущної, Животворящої
і Нероздільної Трійці, Отця і Сина, і Святого Духа. Амінь

Смиренний
Любомир

Божою милістю,
у повному сопричасті
з Римським Апостольським Престолом
Верховний Архиепископ Києво-Галицький

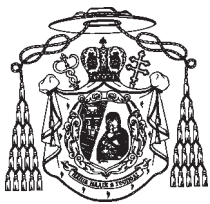
**ДОРОГОМУ У ХРИСТІ БРАТОВІ НАШОМУ
ПРЕОСВЯЩЕННОМУ ВЛАДИЦІ
ІГОРЕВІ (ВОЗЬНЯКУ),
ТИТУЛЯРНОМУ ЄПИСКОПОВІ
НІССИ ЛИКІЙСЬКОЇ,
МИР У ГОСПОДІ!**

У зв'язку з перенесенням осідку Верховного Архиепископа Києво-Галицького зі Львова до столичного міста Києва 21 серпня 2005 р. Б. та звільненням престолу Львівської архиепархії Української ГрекоКатолицької Церкви, згідно із рішенням Синоду Єпископів УГКЦ, що відбувся 5-12 жовтня 2004 р. Б., властю Верховного Архиепископа Києво-Галицького іменуємо, поставляємо та проголошуємо Тебе Архиепископом Львівським.

+ЛЮБОМИР

о. Василь Вільчик,
віцеканцлер курії Верховного Архиепископа УГКЦ
Дано у Києві
при соборі Воскресіння Христового
у день великомученика Димитрія
8 листопада 2005 р. Б.

ОФІЦІЙНО



вих.В-05/54

ГРАМОТА

ПОТВЕРДЖЕННЯ ЛЬВІВСЬКОЇ
АРХИЄПАРХІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ
ЦЕРКВИ

На славу Святої, Єдиносущної,
Животворящої і Нероздільної Трійці, Отця і
Сина, і Святого Духа. Амінь

Смирений
Любомир
Божою милістю,
у повному сопричасті
з Римським Апостольським Престолом
Верховний Архієпископ Києво-Галицький

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННИМ
МИТРОПОЛИТАМ І АРХИЄПИСКОПАМ,
ПРЕОСВЯЩЕННИМ ЄПИСКОПАМ,
ВСЕЧЕСНОМУ
ДУХОВЕНСТВУ, ПРЕПОДОБНОМУ
МОНАШЕСТВУ,
ВОЗЛЮБЛЕНИМ БРАТАМ І СЕСТРАМ
ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ
ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ
І НА ПОСЕЛЕННЯХ
МИР У ГОСПОДІ!

Згідно із приписами кан. 57 §3 ККСЦ 21
серпня 2005 р. Б. перенесено осідок
Верховного Архієпископа Києво-Галицького
зі Львова до столичного міста Києва.

Місто Львів було осідком Галицької
митрополії від 1807 року, коли перебування у
Києві греко-католицького Митрополита
стало неможливим через політичні
обставини. За 200 років побуту очільників
Української Греко-Католицької Церкви у
Львові митрополічний престіл посідали
визначні церковні мужі. Завдяки їх відданому
служінню та мудрому прововоді УГКЦ
пережила різні лихоліття і, незважаючи на це,
укріплювалася та духовно зростала.
Наполегливі старання Львівських
митрополитів сприяли тому, що вірні нашої
Церкви, які з різних причин покидали рідну
землю і осідали у Західній Європі, Північній і
Південній Америці та далекій Австралії,
отримали свою церковну ієрархію. І цим було
забезпечено їх приналежність до нашої
помісної Церкви.

Таким чином, місто Львів стало матірним
городом для наших єпархій на поселеннях.
Зважаючи на ці заслуги у минулі 200 років,
Синод Єпископів УГКЦ на підставі приписів
кан. 85 §1, 4 ККСЦ вирішив відзначити місто
Львів серед усіх наших єпархіяльних центрів,
залишаючи за ним статус архієпархії, який
це місто мало, коли воно було осідком
Митрополитів та Верховних Архієпископів.
Владика, які будуть Правлячими єпископами
Львівської архієпархії, носитимуть титул
Архієпископа.

Все це ми вчинили на славу Божу і для
спасіння повірених нам душ. Наших
возлюблених Братів і Сестер заохочуємо до
служіння Церкві, щоб творити разом з
Вашими Пастирями спільну любові для
поширення Слова Христової Істини і для
прославлення Небесного Отця.

+ ЛЮБОМИР

о. Василь ВІЛЬЧИК
віце-канцлер курії Верховного
Архієпископа УГКЦ
Дано у Києві
при соборі Воскресіння Христового
у день великомученика Димитрія
8 листопада 2005 р. Б.

СВЯТКУЄ ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ



Католицької Церкви. У спільній молитві взяла участь численне духовенство, монашество та миряни.

Наприкінці Літургії, після заамвонної молитви, о. д-р Святослав Шевчук, керівник Патріаршої курії УГКЦ, прочитав грамоту про відзначення міста Львова серед усіх єпархіяльних центрів, залишаючи за ним статус архієпархії, який це місто мало, коли воно було осідком митрополитів та верхівних архієпископів, та про іменування, поставлення і проголошення Владика Ігоря (Возьняка) Архієпископом Львівським. Відтак відбувся чин введення на престол.

Після Літургії Високопреосвященний Владика Ігор, Архієпископ Львівський, звернувся із словами подяки „до усіх, що розділяють радість нашої Церкви“. Відтак духовенство архієпархії, підходячи до Владика Ігоря і просячи його благословення, висловлювало йому свою вірність та послух.

о. Ігор ЯЦІВ,
прес-секретар Глави УГКЦ

СЛОВО БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА

ПІД ЧАС БОЖЕСТВЕННОЇ ЛІТУРГІЇ З НАГОДИ ВВЕДЕННЯ НА ПРЕСТОЛ ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ
ВЛАДИКИ ІГОРЯ ВОЗЬНЯКА

Дорогі у Христі!

Сьогодні в історії нашої Церкви, зокрема для Церкви тут, у місті Львові, - важливий і знаменний день. Святий Дух зібрав нас на цю урочисту Святу Літургію.

Я хочу щиро подякувати усім присутнім: Митрополитові Іванові, владикам з України і тим, які з-за кордону приїхали як гості на це свято. Сердечне Вам спасибі, дорогі Владика. Дякую всесвітлішим і високопреподобним отцям, які разом творять пресвітеріат Львівської Церкви, а також усім гостям, що прибули сюди з інших єпархій чи країн. Дякую Вам за спільну молитву. Хочу також привітати присутніх представників обласної і міської влади. Дякую Вам, що берете участь у цій урочистості. Адже це свято є не тільки церковне. Церква існує не в якомусь вакуумі. Вона живе народом. І цьому народові Ви, представники влади, і ми, церковні мужі, служимо. І тому це свято є спільним для усіх нас. Дякую присутнім монахам і монахиням, представникам чернечих згромаджень за те, що підтримуєте нас своєю молитвою. Особливо хочу привітати матір Преосвященного Владика, його братів і сестер. Ми раді, що Ви перебуваєте з нами у важливий для всієї Церкви день, а особливо важливий для Вашого сина і брата. І вітаю всіх Вас, присутніх парафіян, мешканців Львова і гостей з-поза міста.

Дев'ять років тому мене покликali до Львова як помічника святої пам'яті Блаженнішого Мирослава, а пізніше - як його наступника. Сьогодні настав день, коли треба передати цей уряд Владичі Ігореві. Я б хотів скористати з нагоди, щоб подякувати Вам усім, зокрема Преосвященним владикам, священникам Львівської архієпархії, які допомагали, щоб ми спільно служили цьому народові, вели його до Бога. Бажаю сердечно подякувати обласній і міській владі, яка впродовж дев'яти років співпрацювала, допомагала, щоб ми могли виконувати ці проекти, наші плани. Сердечне спасибі монахам і монахиням, які молитовно нас підтримували. І усім Вам, мешканцям Львова і всієї архієпархії, що впродовж цих років були живими членами нашої Церкви. За все це Вам сердечно спасибі. Однак особливо я вдячний Владичі Ігореві, який упродовж останніх чотирьох років брав на себе тягар адміністративної праці у цій архієпархії, таким чином даючи мені можливість присвятитися іншим завданням. Сердечне Вам спасибі. Це для Вас були нелегкі роки: багато треба було надолужити, виправити.

Дорогі у Христі, сьогодні хочу також попросити у Вас пробачення за те, що я не зробив або зробив погано. Прошу пробачення у Вас, Отці, за те, що, можливо, я Вас занедбав, не допомагав Вам, не підтримував Вас належно, і у Вас, дорогі Вірні нашої архієпархії, за те, що я не ставив Вам чітких завдань щодо мети нашого існування, нашої Церкви, що не вказував конкретних напрямків, що і як робити. Прошу Вашого прощення, бо, можливо, я не зробив того через неміч чи лінивість. Будьте милосердні і пробачте мені. Іноді бувало й так, що дехто щось робив не на мою користь.

Запевняю Вас, що я не беру зі собою жодної образи, і Вам, якщо це потрібно, з усього серця прощаю, так що ми з Божою допомогою розійдемося як приятелі, як брати і сестри, як християни. В українській мові, коли хтось кудись вибирається, вживають вислів „Щасливої дороги“. Італійці мають ще, так би мовити, додатковий ступінь побажання - „Щасливої подальшої дороги“ (у перекладі українською мовою). Я думаю, що той другий ступінь побажання сьогодні більш доречний. Адже Ви, дорогий Владико Ігорю, не починаєте щось цілком нове: Ви вже тут вжилися і знаєте цю архієпархію. Від себе хочу побажати Вам щасливої подальшої дороги, продовження праці. Не можу обіцяти, що ця дорога буде гладкою та широкою. Правдоподібно, навпаки, на ній буде багато вибоїн, вона буде інколи дуже вузькою, одне слово, нелегкою. Сьогодні я одягну на Вас грудний хрест, який є не тільки символ хреста (терпіння. - Ред.), про який я щойно сказав, а й надії. Не хвилюйтеся надто, бо Ви прийшли не з власної волі. Господь Бог дав Вам дар життя, Він дав Вам покликання і через священний Синод вибрав Вас для цього служіння. Щоб пригадати це, прислухайтеся до Ісусових слів: „Не ви вибрали Мене, а Я вибрав вас“. Той хрест, який буде на Ваших грудях і на Ваших плечах, - від Господа, і Він дасть Вам силу його нести. Господь, закликаючи людину до виконання єпископських обов'язків, дає для цього потужні засоби. Водночас ці потужні засоби можуть ставати і спокусою. Як же захиститися від цієї спокуси? Роздуми над цим є немовби дарунком для Вас на дальшу дорогу.

Ми можемо оберегти себе від великих спокус, якщо будемо пам'ятати, що ми покликани до служіння. Багато людей думають, що влада, сила чи слава - це щось дуже важливе, і потрібно докладати великих зусиль, щоб їх досягти. Чомусь ми забуваємо, що найсолідше, наймиліше в житті - це служити людям, допомагати їм, підтримувати їх, робити їм добро. Господь саме до цього нас покликав. І дає нам ці великі засоби, щоб ми могли краще служити. Якщо я можу щось Вам сьогодні побажати, то щоб Ви і сьогодні, і в усі дні Вашого служіння, а також у хвилину, коли станете перед Господом, щоб скласти звіт, чули такі Господні слова: „Добрий слуго і вірний! Був ти вірний у малому, будь зі Мною навіки“.

<http://www.ugcc.org.ua/>





СЛОВО ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННОГО ВЛАДИКИ ІГОРЯ З НАГОДИ ЙОГО ІНТРОНІЗАЦІЇ

Ваше Блаженство, Патріарше Любомире, Високопреосвященні та Преосвященні Владики, Всесвітліші, Всечесні й Преподобні Отці, дорога мамо та родино, преподобні брати й сестри, шановні представники Влади, Достойні вірні нашої Архиепархії, дорогі гості та присутні!

„Дякую Богові, якому я служу“ (2 Тим. 1,3) – такими словами бажаю звернутися до усіх, що розділяють радість нашої Церкви. Бо хто любить свою Церкву та свій народ, тому кожен акт, що відноситься до зросту своєї Церкви та народу, приємний, бажаний та милий. У книзі Виходу читаємо про історію Мойсея та вибраного народу. Господь бажає допомогти своєму народові, тому вибирає Мойсея на лідера, а той не хоче бути ним. Не бажає йти до фараона, щоб звільнити свій народ із єгипетської неволі – коли його посилає Господь, він оправдовується: „Хто ж я такий, щоб іти мені до фараона і вивести синів Ізраїля з Єгипту?“ (Вихід 3,11). Протилежну історію знаходимо у книгах пророка Ісаї. Коли Господній голос запитав: „Кого б Мені послати?“ - Пророк Ісаї відповідав: „Ось я, пошли мене“ (Ісаї 6,8). Два різні випадки: один із покликаних борониться і боїться прийняти Господнє розпорядження; інший - сам зголошується, щоб бути зрячцями у руках Господніх.



Сьогодні я стою як один із вас посеред Христового винограднику у катедрі св. Юрія нашого древнього міста Львова, котре незабаром святкуватиме 750-річчя заснування. Надіюся на його розквіт та славіше майбуття! Стою, дорогі львів'яни та вірні Львівської Архиепархії, як менший вас, але рівний вам як кров із крові та плоть від плоті. Мені відомі ваші хрести та ваші тягарі, ваші очікування й сподівання! Стою з черги як правлячий єпископ Львівської Архиепархії (хтось порахував, що 26-ий) серед світлих постатей, починаючи від першого з архиєреїв Львова Макарія Тучапського. Тут правили слово Господньої істини визначні наші архиєреї як -от Гедеон Балабан, Єремія Тисаровський..., Йосиф Шумлянський, а з ними – ряд світлих постатей архиєреїв нашої Української Греко-Католицької Церкви: Атанасій Шептицький, Антон Ангелович, Михайло Левицький, Григорій Яхимович, Спиридон Литвинович, Йосиф і Сильвестр Сембратовичі, Юліян Сас-Куїловський, слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький та Патріарх Йосиф Сліпий, правлячий архиєрей Галицької митрополії Володимир Стернюк, Верховний Архиепископ кардинал Мирослав Іван Любачівський і правлячий у Львові до недавнього часу, а разом з тим – і сьогодні – Отець і Глава нашої Церкви Блаженніший Патріарх Любомир Гузар. Багато із щойно названих постатей призабуто, а їх славі дії та служіння нам мало відомі. Тремчу, коли згадую про визначних архиєреїв Львова, а особливо митрополита Андрея Шептицького, що прийшов у Львів молодим, маючи всього 35 років. Але це була людина надзвичайних здібностей, повний енергії і сили „бути правдивим українським митрополитом“ - як заявив він у своїй інтронізаційній промові („Митрополит Андрей“, о. Є. Небесняк, розд. Єпископ древнього Львова).

Як з волі Божої їх послідовник, пригадую деякі їхні імена, щоб черпати з їхнього досвіду та ревного служіння Церкві, нашому народові та Україні. Хочеться допомагати кожній особі зокрема будувати Царство Боже у їхніх душах. Бажаю разом із священниками провадити довірений нам вірний люд з Божою поміччю до освячення та спасіння, засилаючи ревні молитви до Господа.

Як Львівський Архиепископ Української Греко-Католицької Церкви, бажаю жити з усіма представниками інших Церков та віровизнань в душі любові і порозуміння. Жниво велике, а женців обмаль (Мт. 9,37; Лк. 10,2). Надіюся на добру співпрацю із нашою владою. Бажаю трудитися над освяченням наших священників та мирян. Бажаю продовжувати служити Богові і своєму народові. Знаю, що моє служіння не буде усім подобатися, що багато-хто буде критикувати і не любити, але для мене важливо прикладати зусиль, щоб подобатися Богові, котрий мене краще розуміє, як люди... Молю і буду молити Бога, Господаря жнив, щоб Він послав багато самовідданих женців-священників та активних мирян, щоб трудилися над освяченням Божого народу. Від віруючого народу, насамперед від інтелігенції, чекаю активної участі і щирої підтримки в справах діяльності Архиепархії. Запевнюю готовність допомагати потребуючим і бути відкритим на співпрацю з кожною особою по мірі тих, хто буде допомагати мені. Через Вас, мирян, прагну дійти до кожного мешканця Львова і мешканців Львівської Архиепархії, в кожен дім, в установу, до всіх суспільних інституцій і спільнот. Велику надію покладаю на організованих мирян і особливо на молодь. Тобі, золота молоде, належить майбуття. Ти - надія Церкви і Держави! За Вас, дорогі брати і сестри, засилаю щирі молитви, щоб випросити для Вас щедрих дарів Пресвятої Трійці і Пресвятої Богородиці.

Я вдячний Господу Богу за ласку життя, віру й священство! За приналежність до Вселенської Церкви і до українського народу! За дар свободи нашої нещодавно переслідуваній Церкві, за свободу мого народу! За те, що навколо знаходжу прихильних друзів, готових допомагати! Я вдячний Пресвятій Богородиці за неустанну поміч, покров і заступництво! Я дякую моїм батькам за дар життя, за те, що прищепили мені віру, надію та любов до Бога й ближнього!

Дякую Владикам Синоду нашої Церкви, котрі довіряють мені та запропонували мою скромну особу на дуже відповідальний уряд! Дякую Отцеві і Главі нашої Церкви, Блаженнішому Любомиру, котрий знайшов час і радо прибув сюди, щоби разом помолитися і як Отець й Глава нашої Церкви виконати свою місію у представлені єпископа своєї Церкви! Я вдячний Господові, що міг бути під безпосереднім проводом Вашого Блаженства, як помічник у Львівській Архиепархії. Хай Господь винагородить Вас за Ваше батьківське ставлення до мене! Зі своєї сторони буду старатися про ознаки любові і шану для Настоятеля нашої Церкви. Дуже дякую Вашій любові, брати в єпископстві, що присутні тут з вдячністю до Бога, прибули теж з-за меж України, вшановуючи сьогоднішнє свято! Вдячний священникам, ченцям та черниціям, що бажали помолитися та просити у Бога сили й мудрості для мене! Дякую моїй родині, що прибула сюди на скромне торжество! Вдячний представникам влади та запрошеним гостям, котрі прибули розділити спільну радість! Нашим хористам, що своїм співом звеличують Божу славу! Усім присутнім і не присутнім на нинішньому торжестві нашої Церкви, які одноставно і купно з'єдналися в щирій молитві за добро Церкви, Народу і Держави. Усіх, особливо вірних нашої Архиепархії, прошу про коротку і просту молитву: Господи, помилуй Владика!

Разом з повнотою Церкви дякую та молюся до Божого Милосердя благословити продовження розвитку нашої Архиепархії її церковного й народного життя, тому що багато вже зроблено у ній. Прагну з вірою почати своє нове служіння, з надією провести, з любов'ю звершити все, що Всевишній доручає мені у Своєму Божественному Провидінні на спасіння всіх. Господи, приходжу служити: допоможи мені у цьому відповідальному служінні! Пресвята Богородице, будь при мені: я тобі поручаю себе та усіх вірних нашої Архиепархії!

ОФІЦІЙНО



Львів, 11 листопада 2005 року
Вих. ЛВ 05/1032

ВСЕСВІТЛІШИМ, ВСЕЧЕСНІШИМ ОТЦЯМ ПРОТОПРЕСВІТЕРАМ, ПАРОХАМ І АДМІНІСТРАТОРАМ ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ

Слава Ісусу Христу!

Всесвітліший, Всечесніший Отче, зобов'язую Вас прийняти активну участь та організувати вірних ввірених Вам парохій до участі у молитовному ході та Архиерейській Божественній Літургії, яка відбудеться 27 листопада 2005 р.Б. в смт. Івано-Франкове (Янів) під гаслом «За єдність Христової Церкви».

У неділі 13 і 20 листопада та на празник Архистратига Михаїла закликаю помолитися після Божественної Літургії молитви: «Отче Наш», «Богородице Діво» та молитву митрополита Андрея Шептицького «За єдність українського народу».

Списки учасників та номерні знаки автобусів, якими вони прибудуть на прощу, прошу подати до канцелярії Львівської Архиепархії до 17 листопада 2005 р.Б.

Благословення Господнє на Вас!

+ ІГОР
Архиепископ Львівської Архиепархії

свящ. Ігор ДЕМКІВ
віце-канцлер Львівської Архиепархії

ПРОГРАМА ПРОЩІ

10:00 виїзд автобусами від храму Воскресіння ГНІХ (вул. Городоцька, 319а) та від храму Пресвятої Євхаристії (Рясне-2, вул. Величковського, 1);

11:00 початок пішої прощі від с. Страдч до смт. Івано-Франкове;

11:30 молитовна програма: хорові твори, вервиця, молебень;

12:45 Вхідні молитви;

13:00 Архиерейська Літургія.

Після Літургії:

Благословення мощами святого священномученика Йосафата; молитва за єдність українського народу Митрополита Андрея; молитва «Боже великий, єдиний...»

МОЛИТВА
МИТРОПОЛИТА
АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО
ЗА УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД
(Цю молитву будемо засилати до Бога
разом із владикою під час прощі)

Просимо тебе, Царю Небесний, Духу правди, любові і справедливості, до тебе підіймається наша молитва! Зігрій і просвіти наші уми й серця, показуй нам правильну дорогу в нашій праці для добра свого народу, благослови наш труд і подай нам братню єдність у всіх наших зусиллях для щастя нашої вітчизни та для нового розквіту Христової Церкви в Україні.

Амінь.

ЧОМУ ІСНУВАННЯ УГКЦ Є ДАЯ КОГОСЬ ПРОБЛЕМОЮ?

ЩОБ
УСІ БУЛИ ОДНО...

В час, коли тотальна толеранція захоплює суспільство і закони максимально задовільняють потреби найвишуканіших «збоченців» (прошу пробачення, якщо цим словом когось образив), православна Церква (чому саме Московського патріархату) б'є на сполох, волаючи про прозелітизм зі сторони католицької через перенесення осідку Української греко-католицької Церкви до Києва.

Я є греко-католиком, а тому моя позиція комусь, можливо, видасться заангажованою, але постараюсь максимально об'єктивно проаналізувати ситуацію.

ІСТОРИЧНИЙ КОНТЕКСТ

З огляду на відмінність культур та історичних подій, розвиток східного та західного християнства відрізнявся. І в міру віддалення від першоджерела – самої постаті Ісуса Христа – обидва напрямки набували відмінних одне від одного рис. Пізніші сутічки з різноманітними єресями (навчаннями, які спотворювали правдиву науку Церкви), також почали по-різному формувати і богословську думку та обрядову традицію Сходу і Заходу (під поняттям Сходу будемо мати на увазі візантійську традицію, а Заходу – латинську). Та незважаючи на розбіжності в дрібницях, наука Церкви була одностайною (і залишається такою й по цей час).

Проблеми почали виникати на амбітному ґрунті. На час IX століття Захід у вигляді Священної Римської імперії, яка сформувалась в могутню політичну структуру, та Схід в якості потужної Візантійської імперії вступили в фазу певного протистояння. Церква ж, життя якої тісно перепліталось з політичним, також не залишилась осторонь конфліктів. Звичайно, церковники повели цю «боротьбу» на своєму ґрунті, що

голів двох віток Церкви). А Церква в Русі у цей час була дуже молодою і значно залежала від Візантії.

Подія, яка кардинально змінила ситуацію, відбулась у 1204 році. Хрестоносці, не дійшовши до Святої Землі, захопили і знищили Константинополь. Це, без жодних перебільшень, справді був акт вандалізму, який став ілюстрацією вважаної зверхності представників латинської культури та обряду над візантійцями. І він остаточно розколов Церкву. Особливо зважаючи на те, що хоч у 1261 році Константинополь знову повернувся під владу візантійців, та його зруйнування в 1204 році стало причиною упадку й остаточного захоплення турками в 1453 році. Греки і по цей день не можуть забути такої образи, і це відбивається й на церковних стосунках.

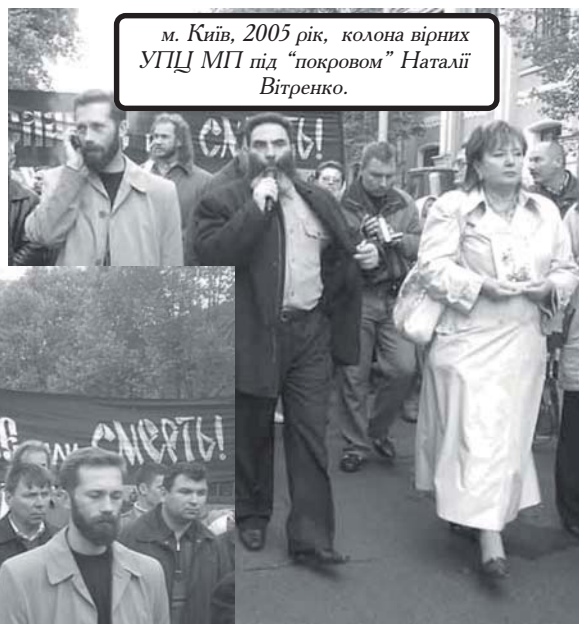
Церква в руських князівствах на цей час набувала також власної ідентичності. У світлі цих нелегих стосунків між Римом та Константинополем вона опинилась в унікальній позиції, оскільки зберігала тісні зв'язки як з патріархом (бо канонічно залежала від нього), так і з папою, коли Данило Галицький прийняв від нього королівську корону. Ситуація в Українській Церкві загострилась, коли на політичну арену вийшла третя сила – Московський патріархат, як могутня геополітична структура у складі Московського князівства, а пізніше – Російської імперії. Це й викликало

менше».

Боротьба впливів на Українську Церкву в подібному вигляді тривала до 1991 року, коли Україна стала не тільки культурною, але й політичною самостійною одиницею. Що ж змінилося в церковному житті з такою значною подією в історії нашого народу?

ПОЗИЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Сьогодні ми маємо в Україні чотири традиційні (з огляду на культурно-традиційну спадщину та кількість членів), так би мовити, Церкви. Українська Автокефальна Православна Церква (УАПЦ), яка не є канонічною і не має верховного проводу, оскільки надіється на об'єднання Церкви. Українська Православна Церква Київського Патріархату (УПЦ КП) – також не канонічна. Українська Православна Церква Московського Патріархату (УПЦ МП), а по великому рахунку це – Російська Православна Церква, яка веде чисто проросійську діяльність. Українська Греко-Католицька Церква, яка за останнє століття задекларувала себе як найстійкіша захисниця української національної ідентичності та державності не тільки в Україні, але й у цілому світі (до



м. Київ, 2005 рік, колона вірних УПЦ МП під «покровом» Наталії Вітренко.



далеко відійшло від заклику Христа «Щоб усі були одно!» і часто приймало характер міжособових конфліктів між папою та патріархом і не мало жодного догматичного підґрунтя (справді, розкол 1054 року більше носив характер саме особистої неприязні

доказує те, що єпископи західних єпархій підписали унію останніми, водночас не вбачаючи в унії небезпеки інкультурації зі сторони латинської Церкви та Польщі. Але, як каже прислів'я: «З двох зол вибирають

слова, автор музики державного гімну України – греко-католицький священник Михайло Вербицький).

Власна думка: Утворення в Україні єдиної Української Церкви, яка можлива внаслідок об'єднання УАПЦ, УПЦ КП та УГКЦ (УПЦ МП, мабуть, під цим ніколи не підпишеться), може бути рушієм процесу і визнання канонічності цієї Церкви зі сторони Константинополя та Риму й поверне ситуацію XIII століття, коли через добрі стосунки з обома ворогуючими сторонами Українська Церква може стати посередницею владнання конфлікту та об'єднання Сходу й Заходу. Та тут є кілька але...

ПОЗИЦІЯ МОСКВИ

Кожна людина в Церкві перебуває під дією Святого Духа і прагне до об'єднання.

Василь УРБАНОВИЧ

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Як відомо, 14 жовтня на майдані біля Святої Софії у Києві відбулась спільна молитва вірних християнських Церков за Україну під гаслом «За єдність Церкви і Народу під Покровом Пресвятої Богородиці». Вірні Львівської Архиепархії отримали на цю акцію благословення Владика Ігоря (Возняка). Щоб краще зрозуміти суть цієї акції, ми звернулися до одного з організаторів проведеної акції – п. Мирослава Даниліківа.

– Пане Мирославе, розкажіть докладніше про започатковану Вами акцію, яка в часі свята Покрови

ЧИ СТАНЕ УКРАЇНА ХРИСТІЯНСЬКОЮ?

відбувалася на майдані Святої Софії у Києві. У чому суть цієї ідеї?

– Ми вдячні Владиці Ігорю за благословення. Цю акцію поблагословив також і Блаженніший: він передав своє привітання через свого канцлера у Києві, отця Олексія, який і зачитав його на Майдані перед Софією. 13 числа відбулась акція, яка є щомісячною і триває з травня і, сподіваємося, буде тривати постійно. Ми вже маємо певний розпорядок чи навіть, можна сказати, традицію. Зранку ми маємо Літургію на Аскольдовій могилі, а о 13 годині йдемо на Софійський Майдан для спільної молитви. Потім ідемо до хреста на Майдані Незалежності, який був встановлений підчас Помаранчевої революції. Вже тепер, після 13 жовтня, в нас додався похід зі свічками, молитвами

та піснями від церкви Святої Софії до Володимирського собору і далі до пам'ятника святому князю Володимирі.

– Ви вживаєте слово «Ми». Хто це «Ми»?

– Зараз на етапі створення перебуває Всеукраїнська громадська організація «Християнська Україна». У кількох областях вже є створені осередки, але, так би мовити, духовний центр є у Львові, і в його основі – миряни Греко-католицької Церкви. Для того, щоб у кожній області створити обласну організацію, необхідно мати принаймні 14 осередків, зареєстрованих юридично. Тому розроблено спеціальний пакет документів, щоб творити такі осередки найперше на Львівщині, а далі обласна структура працюватиме на розширення нашої організації в інших областях

України. І якщо в Західному регіоні це зробити буде легко, то на Сході України буде значно важче. Проте ставимо собі за мету з часом перенести центр до Києва, бо, як би там не було, це є наша духовна столиця, наше серце, яке на даний час роз'єднане, розділене.

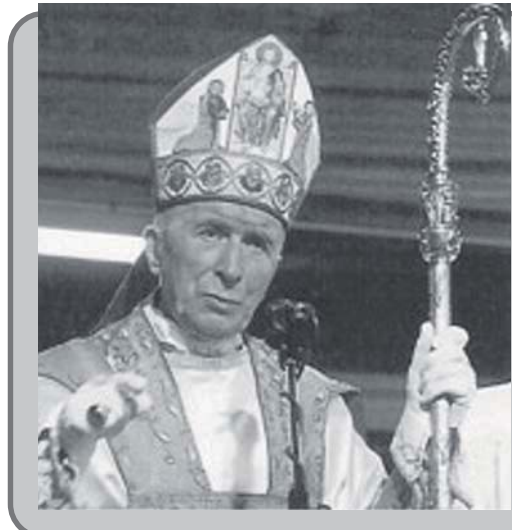
– Яка основна мета вашої організації?

– Ми хочемо, щоби наша держава стала християнською державою! Тому ми, миряни, наша організація – звичайно, слухаючи голосу Церкви, – хочемо внести свою посильну лепту в справу об'єднання Церков, бо ми бачимо, що наші церковні ієрархи також прагнуть порозуміння між Церквами. Тут справа є як із раною: поки її краї не стулилися до купи, то вона не почне гоїтися. Спочатку навіть було якесь настороження між греко-

(Закінчення на стор. 9)

Лефевристи:
Хто вони насправді? Чому "фарбуються"
під греко-католиків?
Чи вони є у лоні УГКЦ?

ЩЕ РАЗ ПРО СХИЗМАТИЧНИЙ РУХ



МОНСЕНЬЙОР ЛЕФЕВР ТА ЙОГО "СПАДКОЄМЦІ" В УКРАЇНІ І СВІТІ...

Іван Павло II: "ФОРМАЛЬНЕ
ПРИМКНЕННЯ ДО
СХИЗМИ ЯВЛЯЄ
СОБОЮ ВЕЛИКУ
ОБРАЗУ БОГА ТА
СПРИЧИНЮЄ
ПІДПАДАННЯ ПІД
КАРУ ЕКСКОМУНІКИ"

Засновником лефевризму є Марсель Лефевр (Lefebvre), який народився 29 листопада 1905 року в містечку Туркуен, неподалік м. Ліль у Франції. Навчався у французькій Папській Колегії та Григоріанському університеті в Римі; згодом — його еміненція прелат Римської Церкви та Архієпископ Дакару (Африка), Апостольський легат франкомовної Африки (Davies M., *Apologia pro Marcel Lefebvre: Part 1 (1905-1976)*, Kansas City, KS, The Angelus Press, 1992, p.4).

(На світлині ви бачите екскомунікованого у 1988 році архієпископа Марселя Лефевра, декрет про екскомуніку з засудженням схизми на наступній сторінці.)

«ПРАЦЯ» МОНСЕНЬЙОРА ЛЕФЕВРА ПІД ЧАС II ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ

Під час II Ватиканського Собору Лефевр працював у групі "coetus internationalis". Відмовившись від підписання деяких важливих документів Собору („Догматична Конституція про Церкву”, „Пасторальна Конституція про Церкву в модерному світі” та „Декларація про релігійну свободу”), він залишив Рим ще перед закінченням II Ватиканського Собору.

ЛЕФЕВР ПІДДАВ КРИТИЦІ ДОКУМЕНТИ І ВЧЕННЯ II ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ:

- про екуменічний діалог;
- про проблеми релігійної свободи;
- про ставлення до інших релігій;
- про реформи щодо служіння святої Літургії: вважає, що Літургію необхідно служити за канонами, визначеними Тридентійським Собором;
- виступив проти служіння святої Літургії національними мовами;
- звинуватив II Ватиканський Собор у відсутності категоричних формулювань і суджень, технічної та схоластичної термінології, у випрацюванні рішень, однозначно лояльних до некатолицьких віровизнань.

РОЗВИТОК РУХУ, КЕРОВАНОГО МОНСЕНЬЙОРОМ ЛЕФЕВРОМ

У 1969 році монсеньйором Лефевром був заснований учбовий центр у Фрізбурзі; У 1971 році він перетворює монастир в Еконі (Швейцарія) у Вищу Духовну Семінарію. Згодом виникає ще шість таких семінарій: в Аргентині, Австралії, Франції, Німеччині, Швейцарії, США (Oppengeimer D., FSSP, *Ecclesia Dei Adflicta: Towards a Deepened Understanding of the Liturgical Value of the Motu Proprio of 2 July 1988*, Rome, Pontifical University of Saint Thomas, Faculty of Theology, 1999, p.78);

У 1970 році він створив спільноту священників-традиціоналістів, яка отримала назву „Братство Святого Пія X” (Cathet B. A., "The Legal Background to the Erection and Alleged Suppression of the Society of Saint Pius X", in M. Davies, *Apologia Pro Marcel Lefebvre*, Appendix V, p. 443). Місійна діяльність Братства Святого Пія X поширилась на територію Гонконгу, Колумбії, Шрі-Ланки; У 70-ті роки монсеньйор Лефевр роз-

починає відкриту боротьбу з Апостольською Столицею;

8 вересня 1975 року Святіший Отець Павло VI дав нове канонічне попередження монсеньйорові Лефевру, в якому закликає до послуху Святішому Отцю як Вікарію Христа.

1 липня 1976 року монсеньйор Лефевр був суспендований а *divinis* папою Римським Павлом VI;

22 липня 1976 року Святіший Отець Павло VI заборонив діяльність „Братства Святого Пія X” і семінарії в Еконі (Швейцарія);

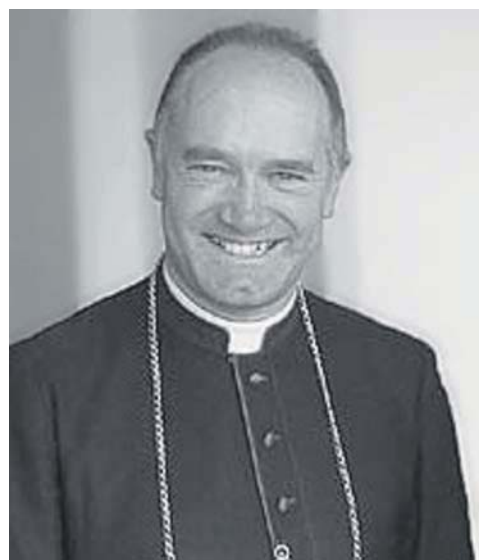
У 1984 році Святіший Отець Іван Павло II наділяє монсеньйора Лефевра правом служити святу Літургію латинською мовою;

У 1987 році Марсель Лефевр заявляє про свій намір одноособово хіротонізувати єпископів;

5 травня 1988 року був підписаний протокол угоди між монсеньйором Лефевром і кардиналом Ратцінгером, у якому монсеньйор Лефевр ще раз склав присягу на вірність Католицькій Церкві і Римському Понтифіку як своєму Верховному Пастирю і Вікарію Христа, Насліднику св. Петра і Голові тіла єпископів. Монсеньйор Лефевр заявив про згоду прийняти доктрину, вміщену під № 25 Догматичної Конституції "Lumen Gentium" II Ватиканського Собору про вчительський уряд і про підпорядкування, яке належиться вчительському уряду. Він зобов'язався набути позитивного ставлення як щодо певних точок вчення II Ватиканського Собору, та точок, які стосуються подальших реформ Літургії і права, що видаються трудними для поєднання із Традицією, так і щодо спілкування з Апостольським Престолом, оминаючи будь-якої полеміки.

30 червня 1988 року монсеньйор Лефевр спільно із єпископом Антоніо де Кастро Маером висвячує на єпископів чотирьох священників: Бернара Фельє, Бернара Тіссє де Маллере, Річарда Вільямсона та Альфонса де Галаретта (Bernard Fellay, Bernard Tissier de Mallerais, Richard Williamson, Alfonso de Galaretta).

З огляду на такі дії монсеньйора Лефевра префект Конгрегації для Єпископів Бернардин кардинал Гантін повідомив, що, „незважаючи на формальне попередження від 17 червня цього року і на неодноразові заходи, здійснювані з метою віддалити його від його наміру, сповнивши акт схизматичкої природи у формі уділення єпископських свячень чотирьом священникам, без папського на це благословення і проти волі Святішого Отця, цим самим підпав під кару, передбачену кан.



Єпископ Бернар Фельє, висвячений монсеньйором Лефевром. Екскомунікований у 1988 році.

1364 § 1 та кан. 1382 § 2 Кодексу Канонічного Права (CIC). Оцим проголошую, зі всіма юридичними наслідками, що з цього випливають, що як вищезгаданий монсеньйор Марсель Лефевр, так і Бернар Фельє, Бернар Тіссє де Маллере, Річард Вільямсон та Альфонс де Галаретта, силою самого цього факту підпали під екскомуніку *latae sententiae*, застережену Апостольському Престолові” (Декрет *Dominus Marcellus Lefebvre*, 1 липня 1988 р. OR 3.7.1988, р. 1., від Конгрегації для Єпископів, 1 липня 1988 р., + BERNARDIN card. GANTIN, Префект Конгрегації для Єпископів).

2 липня 1988 року Апостольським листом "ECCLESIA DEI" Святіший Отець Іван Павло II у формі "MOTU PROPRIO" роз'яснює: «В ситуації, що склалася, почуваю себе зобов'язаним довести до відома всім вірним католикам деякі аспек-



Єпископ Бернар Тіссє де Маллере, висвячений монсеньйором Лефевром, також підпав під кару екскомуніки. Згодом він висвятив на священника Володимира Вознюка з України (див. на 8 сторінку "Мети").

ти, що їх особливим способом підкреслює ця сумна обставина... понад все бажаю звернутися до всіх із торжественним і, разом з тим, зворушливим закликом, закликом батьківським і братнім, до всіх тих, що ще до цього часу різними способами є пов'язані з рухом архієпи-



Екскомунікований єпископ Альфонс де Галаретта

скупа Лефевра, щоби сповнили великий обов'язок залишитися з'єднаними з Вікарієм Христа в єдності Католицької Церкви, та **щоб жодними способами не підтримувати цей рух.** Ніхто не повинен бути



Екскомунікований єпископ Річард Вільямсон

несвідомим того факту, що формальне примкнення до схизми являє собою велику образу Бога та спричинює підпадання під кару екскомуніки, як це встановлено Церковним правом».

25 березня 1991 року Марсель Лефевр помер нерозкажним.



РОЗВИТОК ЛЕФЕВРИСТСЬКОГО РУХУ В УКРАЇНІ



На світлині: священник-традиціоналіст Василь Ковпак, автор книжки "Переслідувана традиція".

(знову ж таки – без благословення на те церковної влади УГКЦ). А посвячує семінарію о. Василя Ковпака відлучений від Католицької Церкви левфевристський єпископ Фельє. Після цього засновується видавнича справа: друкуються часописи та книжки.

20 серпня 1997 р. о. Василь Ковпак служить Літургію разом із екскомунікованим левфевристським єпископом Фельє у Фатімі (Португалія), про що особисто зазначає у своїй книзі «Переслідувана Традиція» на ст. 68.

Монашеству та Мирянам Львівської архієпархії: „Вже від деякого часу на терені нашої Архієпархії [...] появилися особи, які представляють себе за ченців Чину Найсвятішого Ізбавителя (Отців Редемптористів), називають себе Трансальпійськими Редемптористами та подають себе за виключно правдивих католиків. Звичайно, на початку дуже коректні в своїй ноші та поведінці, вони представляють себе ревнителами Української Греко-Католицької Церкви, підшивають себе під авторитет наших Єпископів-Ісповідників св. Віри (набули навіть дім,



Церкви, підманюють тих, які в часах переслідувань витерпіли за святу віру, нібито їх тепер Церква зрадила. Півправами дуже вміло грають на емоціях вірних нашої Церкви, немовби то нашу Церкву Ватикан пригнічує та випродав політиці. З терену Львівської Архієпархії зник доволі чисельний монастир колишніх Сестер Василянок, які відмовили послуху своїм настоятелям з Папою Римським включно. Тепер знаходимо їхні знімки в публікаціях Трансальпійських Редемптористів, які ними зайнялися.

В своїх пропагандивних летючках вони описують себе як спільнота священників, яку засновано за благословенням архієпископа Марселя Лефевра, та признають свою дуже тісну пов'язаність з „Братством св. Пія Х”.

Бажаємо довести до відома вірних нашої Архієпархії, що група священників та вірних, зібраних у братстві св. Пія Х, відкинула ухвали ІІ Вселенського Ватиканського Собору та післясоборове законодавство. Вони не узнають владу Папи у Церкві. В році 1988 ця група на чолі з Архієп. Марселем Лефевром зірвала зв'язь з Папою, наслідником св. Апостола Петра. Тим самим вони стали групою схизматичною, відірваною від єдності Христової Церкви, і тим самим не мають права на душпастирювання серед членів Католицької Церкви. Вірні нашої Церкви не повинні спілкуватися з ними і аж ніяк не користати з будь-яких духовних послуг з їх сторони.

Вірні Української Греко-Католицької Церкви повинні молитись, щоб прихильники тієї схизми зрозуміли свої помилки та щоб була навіки збережена єдність Христової Церкви”.

28 вересня 2000 року о. Василь Ковпак засновує «Священниче Братство святого священномученика Йосафата», не отримавши на це дозвіл від Глави УГКЦ (ст. 78 книжки „Переслідувана Традиція”).

13 березня 2000 р. єпископ-помічник Глави Української Греко-Католицької Церкви Любомир Гузар у своєму зверненні до Всечесніших і Преподобних

Левфевристський рух почав поширюватися в Україні на початку 90-х років. У 1991-1992 рр. до України прибуває офіційний представник Товариства Святого Пія Х о. Жан-Марк Рулло (Jean-Marc Rulleau), який ознайомив групу греко-католицьких священників та монахинь з діяльністю Товариства на Заході та знайшов прихильників, котрі почали формувати свої осередки та поширюватись у Львові, Києві, Івано-Франківську та на Яворівщині (Львівська обл.). Для того, щоб здобути підтримку серед народу, вони намагаються маніпулювати авторитетом греко-католицьких єпископів-ісповідників.

1991-1992 роки. Священик УГКЦ Василь Ковпак зустрічається особисто із левфевристським місіонером о. Жан-Марком Рулло, про що пише сам о. Василь Ковпак у своїй книзі «Переслідувана Традиція» на ст. 63-64.

Щодо хронології подій, то відомо, що в 1991 р. Василь Ковпак отримує священниче свячення і вже у 1992 р. він слухає левфевристських місіонерів про те, що Церква помилилась щодо вчення і рішень на ІІ Ватиканському Соборі. З молодим однорічним священником запалом отець Василь єдиний з усіх священників УГКЦ «дозріває» до переконання, що в нашій Греко-Католицькій Церкві і загалом у Католицькій Церкві справді є проблеми. Тоді о. Василь починає гуртувати священників, близьких до його переконань, і у 1999 р. без благословення на те церковної влади вони організують братство. Від 2000 р. це братство починає активно діяти: засновується семінарія

ПОКИ ВЕРСТАВСЯ
НОМЕР

Черговий напад левфевристів на греко-католицьку громаду

6 листопада 2005 року у с. Коти Яворівського протопресвітерату стався черговий інцидент, спричинений незаконним богослужінням за участю т. зв. священника Володимира Вознюка, який належить до левфевристів. Про цю подію розповідають адміністратор місцевої церкви святого Івана Христителю та протопресвітер Яворівський о. Володимир Гавриленко. «В неділю, 6 листопада, близько 15.00, до с. Коти прибув т. зв. священник Володимир Вознюк, щоб здійснити богослужіння. Я звернув увагу прихильникам левфевризму, які проживають на території моєї парафії, та вищезгаданому «душпастиреві», що будь-яке богослужіння, яке вони збираються відправляти, буде незаконним і недозволеним. Але люди не звертали на мене уваги і навпаки – почали мене обзивати, звинувачувати, і поставили стіл перед могилою Січових Стрільців, щоб почати відправу. Побачивши, що словами я нічого їм не доведу, я підняв стіл і сказав, що тут не буде служитися жодної відправи. На це у відповідь отримав удари по руках, шарпання за вуха та одяг. Після такої наруги наді мною ця група людей із своїм священником пішли служити Літургію на самій могилі Січових Стрільців».

Нагадуємо, що подібний інцидент у вищезгаданій парафії вже був. Про нього о. Володимир Гавриленко сказав таке: «27 жовтня 2005 року після подій у смт. Шкло священники-левфевристи приїхали із фігурою Матері Божої Фатімської у с. Коти Яворівського протопресвітерату. Попри мою заборону на принесення цієї фігури [згідно з пересторогою Преосвященного Владика Ігоря (Возняка), вих. ЛВ 05/993 від 24 X. 2005] ці священники встановили цю фігуру і відслужили богослужіння».

Після останніх подій, що сталися 6 листопада 2005 року, вищезгаданий священник звернувся у місцеві правоохоронні органи.

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

4 січня 1999 р. єпископ-помічник Глави Української Греко-Католицької Церкви Любомир Гузар видає ОСТОРОГУ Всечеснішому Духовенству,

в якому деякий час проживав Слуга Божий, Владика Николай Чернецький (і він Редемпторист)), гуртують довкруги себе всіх чимось незадоволених членів

“ЦАРИЦЮ НЕБЕСНУ ВІТАЙМО !”

13 - 18 жовтня

Вперше в Україні чудотворна фігура - прочанка Матері Божої Фатімської (Цариці помешкання святого Піо)

Львів (Рясне-1), церква Св.Верх. Апп.Петра і Павла (Адорвання цілодобово)



Увага: фікція!

Віднедавна на вулицях міст та селищ Львівської області можна побачити афіші, що запрошують на адорвання до чудотворної фігурки прочанки Матері Божої Фатімської. Чому не оголошують отці про такі заходи ані у греко-католицьких, а ні у римо-католицьких храмах області? Це ж несамовита подія для всіх вірних у Галичині. Адже кожний вірний-католик бажає отримати великі ласки від Матінки Божої. Прошу дати відповідь.

З такими запитаннями неодноразово звертаються до священників наші парохіяни. У даному випадку хочеться повідомити наступне. Перше, повідомлення на розклесних афішах є неправдиві. Редакція зверталася за інформацією до римо-католицьких священників із львівських костелів. Вони повідомили, що жодної інформації з Італії чи Португалії про перенесення фігурки Матері Божої не було. Бо якби було щось подібне, то про це би говорила ціла Європа. Пригадаймо собі, як нещодавно до Львова привозили Плащаницю: про це писали майже всі газети і показували по телебаченню.

Постійна читачка “Мети”, парохіянка храму св. Юра у Львові Наталя Мигалик

Тепер, як бачимо самі, ніхто нічого не говорить і не показує. Пригадаймо собі і те піднесення, котре панувало в народі, коли кілька років тому по наших парохіях подорожувала точна копія ікони Зарваницької Матері Божої. Чи можна ще про щось говорити?

Очевидним є те, що і сама фігурка, про котру повідомляється, зовсім не є чудотворною. Це – лише копія, яких має по своїх домівках чимало людей. І те, що це є фігурка з помешкання о. Піо, також є неправдою.

Що може означати ця акція? о. Піо ніколи не був левфевристом. Просто українські левфевристи, прикриваючись його іменем, в такий спосіб хочуть

покрачити свій дешевий авторитет і повернути до себе більше несвідомих людей. Для них пригадаємо відому українську приказку: “Брехнею світ пройде, але назад не повернешся”.

По-друге, ця акція не мала благословення від жодного єпископа Греко-католицької Церкви (та і не могла його мати, бо ж ці люди, котрі давали оголошення про перенесення фігурки, не є греко-католиками). То з якої рації по наших храмах це мало би оголошуватися? Про всі публічні акції, які відбуваються в нашій Церкві з благословення церковної влади, оголошується завжди і неодноразово.



Монсеньйор Тіссє де Маллєре висвячує на священника Володимира Вознюка як послідовника руху лефевристів.

Отців-Парохів та усіх душпастирів Львівської Архиепархії зазначає:

„Владика Любомир (Гузар), Єпископ-помічник Глави УГКЦ, Львів, 13 березня 2000 р. (Прот. № 2000/242).

Останнім часом деякі священники та

тільки у щодругу неділю;

у церквах, де правиться більше Служб Божих у неділі, одна із них мусить бути у живій українській;

отці-душпастирі зобов'язані пояснити учасникам Літургії рівновартісність усіх мов для літургійного вжитку, остерегти їх щодо гордовитого осудження інакодумуючих“.

У 2000 році о. В.Ковпак засновує семінарію – без дозволу на це церковної влади УГКЦ.

У лефевристському часописі “Regina Coeli” (№ 109, січень 2001 р., ст. 4) лефевристським священником Стеліном зазначається, що: „Наш Найвищий Настоятель (єпископ Фельє) вшанував нас у листопаді 2000 року, встановивши сам Семінарію Непорочного Серця Марії у Львові, Україна, для візантійських католицьких кандидатів до священства у Католицькій Традиції. Відкрита у листопаді, 8 семінаристів поступили відразу в цей інститут, котрий є під проводом Священничої Спільноти св. Йосафата, встановленої у вересні цього року о. Schmidberger як об'єднання традиційних греко-католицьких священників, для котрих духовним авторитетом (spiritual authority) є наш Найвищий Настоятель (General Superior)...“

«Конгрегацію (згромадження) Василіянських Сестер Божого Милосердя було одночасно встановлено (засновано) нашим Вищим Настоятелем. Вони розраховують вже на 3 постулятки, і пару їхніх дівчат очікують на



групи мирян твердять, що Святу Літургію та інші богослуження можна належно відправляти тільки церковно-слав'янською мовою. На їх погляд, жива українська мова не є гідна для вжитку у літургійній молитві. Вони п'ятують усіх, хто вживає живу українську мову у Святій Літургії, як неповноцінних християн, і бажують відокремитися від загалу УГКЦ, немовби зараженої течіями модернізму. Тільки вони – так вони твердять – є правдивими християнами, які зберігають вікову традицію «правдивої» Католицької Церкви.

Джерела таких поглядів і тверджень нам відомі. Це – закордонні послідовники єп. Марселя Лефєвра, який задля надмірного прив'язання до зовнішніх традицій та власних переконань не вагався відколотись від Вселенської єдності.

У зв'язку з вищесказаним бажаво заявити, що:

нікому не забороняється вживання староцерковної мови (розуміється, з українською мовою), але не як символ відокремлення від загалу і його осудження;

до молитви, також і літургійної, жива українська мова вповні надається, доказом чого є офіційні, Церквою поблагословені переклади (свідком чого є, наприклад, переклад, авторизований і вживаний Патріархом Йосифом. Радимо у цій справі перевірити його вступ до українського перекладу Літургії з 1968 р., дотичну частину якого залучуємо), та видаємо розпорядження:

у церквах, де є таке бажання і де служить у неділю Свята Літургія, відправляти Літургію у староцерковній мові

прийняття. Аж до цього моменту сестри живуть у малому винайнятому будинку, чи, точніше, притулку [...]. Нові покликання цих сестер потребують нового будинку, і ми тепер шукаємо довкола, щоб знайти відповідне місце“ (“Regina Coeli” (№ 109, січень 2001 р., ст. 5).

«Єпископ Фельє поїхав туди в листопаді поблагословити новий будинок, котрий було надано цим священникам на використання як їхню семінарію. О. Василь, котрого було вибрано настоятелем цієї спільноти св. Йосафата, приїжджав відвідувати нас у Німеччині та Швейцарії 8 грудня, він відвідував нашу семінарію Святого Серця у Zaitzkofen (Німеччина), і він поїхав побачити Головний Будинок у Menzingen; тоді він поїхав до Есопе побачити там іншу матірну семінарію. О. Василь попросив Т.С.П.Х допомоги (підсилити) їхній семінарії. Це могло б бути важкою справою; по-перше, тому, що Літургія досить різниться від Тридентійського обряду; по-друге, існують характерні відмінності в менталітеті та духовності; і, по-третє, питання мови. Вони попросили нас зробити так тому, що, з одного боку, священники є цілком завантажені працею

на їхніх парохіях, і, з іншого боку, тому, що вони навчалися у підпіллі. Як можна уявити, їхнє власне навчання не було постійним (упорядкованим), отож вони потребують деякої допомоги“ (“Regina Coeli” (№ 109, січень 2001 р., ст. 84).

«У західних регіонах України [південь Білорусії та північ Румунії – Ed.] є трохи католиків Латинського обряду, оскільки ці території належали до Австро-Угорської імперії, а потім до Польщі, але наші контакти тут були із католиками східного обряду. Ми встановили там підпільну семінарію. Вона є «підпільною» тому, що там існує переслідування католиків. Дійсно, ми встановили священниче згромадження – Спільноту св. Йосафата, – і тепер вони також знаходяться “під вогнем”. Проти них почалися переслідування, тож молилися за них (“Regina Coeli” (№ 109, січень 2001 р., ст. 88).

За інформацією «Regina Coeli», «головним настоятелем» Товариства є Василь Ковпак, а одним із членів – Володимир Вознюк. У тому випадку логічним висновком є, що Василь Ковпак вирішив проблему священства чоловіка не у своїй традиції, не у своїй літургійній мові, не у своїй країні, не серед свого народу. Навпаки, організатор вирішив, проти всякої – як церковної, так і патріотично-національної – логіки, щоб таке важливе церковне таїнственне дійство, як поява нового священника, сталося підпільно у Віноні (Польща) 27 листопада 2003 р. у римо-католицькому обряді.

Згодом вже на основі фотографій, що знаходяться в архіві Львівської Архиепархії УГКЦ, виявилось, як цей «новоієрей» Володимир Вознюк з'являється в Україні і діє вже не у латинському обряді, а як священник УГКЦ.

На свідоцтві про Хрещення та Миропомазання дитини парохіян храму Пресвятої Євхаристії у Львові-Рясне II написано: «Хрещення та Миропомазання здійснено в храмі пр. Євхаристії. Таїнство здійснив о. Володимир Вознюк. День ангела 10.01.2004 р. Б.». Свідоцтво видане без підпису і печатки, з неправдивим



твердженням, що Хрещення відбулося в храмі, – в той час, як воно було здійснене вдома.

24 жовтня 2005 р. Владика Ігор (Возняк), Адміністратор Львівської Архиепархії, у своїй ПЕРЕСТОРОЗІ стосовно дій о. Василя Ковпака та його прихильників звертається до Всесвітліших Отців Протопресвітерів,

Всечесніших Отців Парохів та Адміністраторів і вірних УГКЦ з батьківським напінненням щодо послушності церковній владі.

Члени руху лефевристів в Україні, згуртовані під проводом о. Василя Ковпака, видають книжки та журнали, де знаходимо перекинуте вчення Католицької Церкви.

Утожнювати себе із Церквою, яка зірвала єдність з Папою Римським, для представників цієї церковної структури автоматично означало б втратити вплив на більшу частину вірних, для яких вони є авторитетні служителі Католицької Церкви.

Інші фотографії свідчать про служіння Святих Тайн і Літургії Володимира Вознюка із о. Василем Ковпаком. Тож до якої Церкви вони належать? Яку церковну владу визнають?

Сьогоднішній 2005 рік засвідчує, що минає вже 4 роки від часу заснування семінарії о. Василя Ковпака. Отже, невдовзі – перший випуск семінаристів, яким будуть потрібні для душпастирювання парохії. Це вимагає певного вирішення проблеми: де служитимуть ці майбутні священники? В такий спосіб активізується їх діяльність, яка є досить агресивною, про що можемо самі проаналізувати з фактів жовтневих подій 2005 року:

2 жовтня 2005 р. – під страхом і залякуваннями групи мешканців із с. Шкло (Яворівський р-н. Львівської області) – парох місцевої греко-католицької громади о. Петро Черепанич віддає їм ключі від старенького (XVII ст.) храму св. Параскевії.

9 жовтня 2005 р., реагуючи на розвиток подій у селищі Шкло, Преосвященний владика Ігор (Возняк) відсилає на цю парохію делегацію священників на чолі із синкелом у справах духовенства о. Орестом Фрединою та промотором справедливості о. Михайлом Палієм, які мали на місці представити людям існуючу ситуацію у УГКЦ.

31 жовтня 2005 р. – о. Володимир Вознюк із „семінаристами“ о. В. Ковпака увірвалися нахабно у монастир сестер Йосафаток, що у Львові, та насильно внесли фігурку Фатімської Матері Божої.

Хто ці непрохані гості та що шукають на наших землях?

На світлинах: фрагменти нисильницького втручання прихильників лефевризму у монастир сестер-йосафаток на львівському Знесінні.



НА ПІДСТАВІ ПОДАНИХ НА ШПАЛЬТАХ «МЕТИ» ДОКУМЕНТІВ КОНСТАТУЄМО, ЩО:

МОНСЕНЬЙОР ЛЕФЕВР І ЙОГО ПОСЛІДОВНИКИ Є ПОКАРАНІ ЕКСКОМУНІКОЮ.

КАРА ЕКСКОМУНІКИ ДІЄ ПО СЬОГОДНІ І НІКИМ НЕ Є ВІДКЛИКАНА.

ВІРНІ І СВЯЩЕНИКИ, ЯКІ ВЧИНИЛИ АКТ ФОРМАЛЬНОГО ПРИМКНЕННЯ ДО ДАНОЇ СХИЗМИ, ТЯЖКО ОБРАЖАЮТЬ БОГА ТА РІВНО Ж ПІДПАДАЮТЬ ПІД КАРУ ЕКСКОМУНІКИ.

“ЧОДОБИТНИ” НОВІТНІХ “КОЧУБЕЇВ” ДО СВЯТІШОГО ОТЦЯ ВЕНЕДИКТА XVI

...Ми звертаємося до найвищого авторитету в Церкві, яким є Святіший Отець. Так, як до Святішого Отця звертався св. Василій, коли ересь аріанства нищила Східну Церкву і єпископи зраджували та за собою тягнули через непослух до аріанства довірені їм стада. Звертаємося до Святішого Отця та закликаємо кожного члена УГКЦ в Україні, щоб зробив те саме через петицію ідентичності УГКЦ. Звертаємося до Святішого Отця, щоб перевіряв політику Конгрегації Східних Церков, яка в ім'я Святішого Отця видає такі декрети, які є проти Святішого Отця і ведуть до ліквідації нашої УГКЦ. Цю ліквідаційну політику також веде Глава УГКЦ кардинал Л.Гузар. Тому пропонуємо, щоб Святіший Отець перевіряв також діяльність кардинала Л.Гузара і на Главу УГКЦ дав нам чоловіка Божого, правдивого, який має моральний авторитет і в цих тяжких часах поведе нашу Церкву до духовного пробудження і духовного воскресіння...

...Святіший Отче, зважте актуальну необхідність скликання Синоду єпископів про ідентичність Католицької Церкви і християнства взагалі. Це є необхідне, ніж пропозиція кардинала Л. Гузара, щоб майбутній Синод займався Східними Церквами. Коли має вирішуватися від кореня головна проблема Східних Церков, так тоді найбільшою проблемою є сам кардинал Л. Гузар; його відкликання і на його місце призначення особи, яка має моральний авторитет, вірність Апостольській Столиці та є духовно зрячою, не сліпою! Тоді буде виконана основна умова для духовного воскресіння УГКЦ і буде вирішена проблема Східних Церков без Синоду, а головне, також буде усунена пригрозювана схизма...

...Також просимо Вас, Святіший Отче, щоб Ви зважили діяльність працівників Конгрегації для Східних Церков та кардинала Л. Гузара і вибрали Главою нашої Патріаршої УГКЦ особу, яка має правдивий і моральний авторитет...

...нас вже не називають УГКЦ, але Київською Церквою. Нічого проти цієї назви, але який дух і яка ціль скривається за цим терміном і цією політикою? Дух, який веде до втрати нашої ідентичності, через відділення нас від Святішого Отця — схизма! Сьогодні, коли в нашій Церкві відбувається внутрішній відпад від Христа і коли світ нападає на душі сильними утисками, запроваджувати фальшивий екуменізм або нерозумом, або маневром з ліквідаційною метою...

...Бути схизматиком, що означає статися православним, проти того всього є майже чеснотою, бо людина залишається християнином, хоч і відділеним від видимої єдності зі Святішим Отцем. Але бути апостатом є зрадою, зреченням Христа, вічного життя, а до цього нас веде поступова реформа, за якою стоїть кардинал Л. Гузар зі своїми співпрацівниками...

...Доказів про діяльність кардинала Л. Гузара та його найближчих співпрацівників про скриту ліквідацію УГКЦ є багато... Йдеться про злочини проти підвалин віри та нищення всього живого в Церкві...



Преподобним отцям: Іллі Догналу ЧСВВ, Методію Шпіржіку ЧСВВ, Кирилу Шпіржіку ЧСВВ, Маркіяну Гітюку ЧСВВ, Роберту Обергаусеру ЧСВВ

Слава Ісусу Христу!

Дорогі отці! На минулому тижні я отримав від Вас листа, якого я на початку побоявся навіть читати, тому що побачив, що Ваш лист звернений до Святішого Отця Папи Венедикта XVI, і собі подумав, що Ви помилково лист, який мав бути адресований Святішому Отцеві, поклали у конверт, який був заадресований мені. Дуже я захвилювався із того, а що хотіли, думаю собі, написати для мене, дорогі отці із Підгорецького монастиря? Може, думаю собі, мій лист пішов до Ватикану, до Святішого Отця на мене, а треба якось, думаю, виправити це незручне становище... Я насправду деякий час вагався: читати чи не читати, адже лист все-таки скеровувався Папі: а, може, там — якась важлива таємниця, думаю, якої мені не треба знати. Та й взагалі чужих листів я не звик читати — це в мене завжди викликало огиду (за винятком відкритих листів, які зазвичай друкуються у пресі або поширюються у ЗМІ).

Але коли я побачив, що й інші священники нашої церкви свв. Володимира і Ольги у Львові отримали ідентичні листи, то зрозумів, що Ви не помилилися адресою, а свідомо і цілеспрямовано лист, який направили Святішому Отцеві, розмножили і надіслали кожному священникові нашої парафії, а, може, й іншим священникам усієї Української Греко-Католицької Церкви.

Поступово відкинувши всякі сумніви, я уважно прочитав Вашого листа...

Важке і гнітюче враження справив він на мене з одного боку, а з іншого — він розбудив мене із якогось ілюзорного сну і вселив певний оптимізм і надію, змусив взятися за перо і написати Вам відповідь.

Чому важке і гнітюче враження справив на мене Ваш лист?

А тому, що, на мій погляд, скомбінувавши у ньому деяку правду, напівправду і відкриту брехню, Ви насмілилися ввести в оману Святішого Отця і духовенство УГКЦ, ставши в такий спосіб на диявольську стежку. «Бо ви не можете слухати Мого слова. Диявол — ваш батько, і ви хочете чинити волю батька вашого. Він був душогубець від початку і не тримався правди, бо правди нема в ньому: коли говорить брехню, зі свого говорить, бо він брехун і брехні батько» (Ів. 8, 44).

Це мене як вашого співбрата у священстві не може не хвилювати, тому я хочу Вас застерегти, що брехнею весь світ обійдеш, але назад не вернешся (укр. прислів'я). Не можеш ти бути літеплим, а можеш бути гарячим або холодним... (Див. Одкр. 3.15-16). Якщо хочете бути гарячими, то маєте таку можливість — проймайте духом любові, духом Євангелія. Тому що холодних, озлоблених неправдомовців зі священничим саном і у василіянських габітах, якими сьогодні бачу я вас, негайно відкидає Господь Бог, а відтак — люди й історія.

Звинувачуючи Отця і Главу нашої Церкви Блаженнішого Патріарха Любомира, Ви хотіли, напевне, викликати у мене до Нього ненависть, але Вам цього не вдалося. «Задумайте задуми, та вони не вдадуться: Бо з нами Бог. Давайте накази, та вони не здійсняться: Бо з нами Бог». (Вел. Повечір'я, Молитвослов, Рим, 1990, с.72). Я побачив із новою силою у нашому Блаженнішому людину, яка несе велике терпіння у багатьох вимірах, а, зокрема, і від Вас, дорогі отці, від Вашого листа, який зневажливим тоном, словами, сповненими лютію і ненависті, порочить його чесне ім'я — Ви направили Святішому Отцеві Папі Венедикту XVI.

Блаженніший Любомир впевнено держить кермо нашої Церкви, успадкувавши віру та любов до Бога і ближнього від двох своїх Великих попередників — Митрополита Андрея і Патріарха Йосифа (останній, між іншим, був його святителем), веде титанічну роботу зі зближення християн Володимирового Хрищення, виводить

нашу Церкву на нові обшири, заснувавши свій новий осідок у м. Києві на лівому березі Дніпра. Напевно, дорогі отці, Ви цього боїтеся, бо чомусь, із незрозумілих мені причин, хочете загальмувати багатоступеневий поступ Української Церкви, формуючи своїм пасквільним листом неправильну опінію про Блаженнішого у Святішого Отця, а також у священників УГКЦ і, зокрема, у мене.

Але я радію сьогодні за нашого Блаженнішого, бо Він, зневажений сьогодні чужими і своїми чужими, є повністю ними відданий у руки Божі. «Блаженні ви, коли вас будуть зневажати, гонити та вигорювати всяке лихе слово на вас, обмовляючи Мене ради. Радійте і веселіться, бо нагорода ваша велика на небі» (Мт. 5-11-12). І як, неначе продовження цих слів, говорить Господь словами св. євангелиста Луки — Горе вам, коли про вас усі люди будуть добре говорити (Лк. 26-30). На жаль, багатьох щирих, довірливих наших людей, священників, можливо, навіть єпископів — ви через т. зв. місійну діяльність ввели у блуд, маніпулюючи їхньою свідомістю. Ви викликаєте у них ненависть до Глави нашої Церкви та й до усталеної церковної ієрархії і взагалі, дискредитуєте таким чином будь які їхні починання. Здається, що Вам це нібито і вдалося. Багато хто справді говорить про Вас добре, а про Блаженнішого Любомира — із Вашої “легкої руки” — зле. Але я бачу на стороні Блаженнішого Христа, а на вашій стороні — тільки обманутих Вами людей, які свідомо, напівсвідомо, а то й несвідомо Вас хвалять і говорять про Вас добре. Проте Господнє попередження, котре Вас стосується, я ще раз процитую: “Горе вам, коли про вас усі люди будуть добре говорити” (Лк. 6. 26-30).

Усміхнувшись, напевне, читаючи ці рядки, Ви скажете: та де там, отче Іване, всі люди нас хвалять і говорять про нас добре. Ти перший, наприклад, говориш про нас недобре... Це правда, тому навіть якщо лише один оцей мій лист до Вас вказує Вам на Ваші помилки, то це означає, що я Вас люблю і не хочу, щоб Вам було горе. А це означає також, що й Бог Вас любить і дає Вам у такий спосіб рятівну соломинку, щоб Ви перепросили Святішого Отця, якого своїм листом до нього хотіли ввести в оману. А ще — щоб Ви перепросили Блаженнішого Любомира, який від Вас терпить наругу і зневагу, а також усіх священників і людей, яких Ви підступно обманом звели на манівці і в цей спосіб хотіли розколоти Українську Греко-Католицьку Церкву. І в знак усвідомлення своїх поганих вчинків тут, в Україні, покиньте Україну, осівши десь у горах Чехії чи Словаччини і, як пустинники, у молитві і пості несіть свій монаший хрест. Звичайно, всі ті люди, які були Вашими прихильниками, будуть говорити про Вас недобре, але це — єдиний спосіб (звичайно, після св. Сповіді) реститувати кривду, яку Ви нанесли Церкві Христовій. Тільки із тієї миті, коли Ви почули, що про Вас і Ваше минуле люди говорять недобре, тіштеся, бо Ви примирилися із Богом. З противному разі, якщо Ви не послухаєте мого братнього Вам напіннення, тоді важко навіть спрогнозувати хід майбутніх подій стосовно Вас. Але я особисто був би за видворення Вас за межі України за посередництвом відповідних державних структур, а зі сторони компетентної Церковної Влади я був би за накладення на Вас відповідних церковних кар. Але це все є тільки мої особисті роздуми, а як буде — відомо одному Богові.

Повідомляю також Вас, що пасквільний характер Вашого листа не дає мені можливості його аналізувати чи вступати в полеміку з Вами, і я щиро співчуваю тим, хто за своїми посадовими обов'язками або несвідомо буде це робити.



Є випадки смерті, нерозгадані і досі. Вони чекають на своїх дослідників – тих, хто зв'язав тоненькою ниткою в одну правду свідчення очевидців, нововідкриті архіви, події, атмосферу того часу. Він розкаже нам достовірно про те, що ж сталося зі скромним греко-католицьким священиком та його дружиною, котрі жили за девізом «Бог і Україна». І, можливо, це й стало причиною їхньої смерті...

ЗА ДЕВІЗОМ: «БОГ І УКРАЇНА»

переодягнені під партизан енкаведисти встановили на стриху будинку підслуховуючу апаратуру: хотіли довідатись про зв'язок родини Гургул «з лісом», адже сестра їмості Ірини була відомою зв'язковою. Та цю апаратуру випадково виявив один із мирян, котрий допомагав отцеві по господарці. Зорієнтувавшись, що їх викрито, енкаведисти заарештували їмость Ірину. Провели в будинку обшук, понищивши все майно. «Шукали щось навіть в фортеп'яні, довгими металевими щупами попробували подушки», – згадує син – п. Володимир Гургула. Їмость Ірину жорстоко допитували. Хотіли випитати про сестру-партизанку, приписували їй самій зв'язок з партизанами. Дітей вивели на вулицю, а отця Анатолія били свічками по голові, знущаючи: «Ти в церкві ними світив, а тепер ми тобі ними засвіtimo». Пізніше йому зробили якийсь укол в ногу – нога стала як спаралізована. Не витримавши тортур, отець важко захворів. Його забрали в лікарню до Львова. Їмость, котра не розповіла ні про кого, засудили на десять років каторги. Діти залишились самі. Ними заопікувалась мама пані Ірини та родина.

Термін Ірина Гургула відбувала в таборах Магадану, Іркутська, в Тайшеті. Везла воду, працювала на лісоповалі, в шахті, де добували золото. Один час була в тюрмі поруч того місця де відбував каторгу митрополит Йосиф Сліпий (в родині були листи від майбутнього Патріарха, але згодом все згоріло). Вона повернулася в 1957 році. Але тут чекав на неї ще один удар долі – на звістку про повернення доньки не витримало змучене серце матері. Таким чином пані Ірина приїхала на похорон своєї мами.

Після повернення дружини активізує своє священиче життя і о. Анатолій. Як «не підписаний» священик, він міг виконувати свої обов'язки тільки вдома. Церква була закрита, в її приміщенні зробили овочевий склад.

Сім'я Гургул змушена була проживати в stodолі, переробленій під житло. І тут, у маленькій кімнатці та кухні, в неділю збиралися на відправу вірні. Приходили таємно, по одному, через городи зі сторони річки. Особливо багато вірних

збиралося на свята; приїжджали навіть з інших сіл. В неділі і на свята отець відправляв Службу Божу для людей, а щоранку в будні – для найближчих. До відправи замість дяка служила йому дружина та діти.

Отець був великим шанувальником вервиці. Мучений безсонням, він молився на вервиці вночі, і це його підтримувало. Христин дітей (були випадки, коли таємно хотіли охристити своїх дітей навіть партійні функціонери), давав шлюби, відправляв потаємно похорони, сповідав, вчив релігії. Як і колись, виголошував короткі, але повчальні проповіді. І така активність підпільного священика не подобалась органам КГБ.

На початку 1979 року в газеті «Прикарпатська правда» надрукували статтю про о. Анатолія Гургулу і його дружину. Писали, як завжди, що це «уніат», що це – «ворог народу», а пані Ірина – «бандерівка». А через деякий час – 28 лютого 1980 року – сталася трагедія. Про неї розповідає син отця Володимир:

– Горіло все... Запалилося з середини хати. Сплавилися навіть срібні ложечки – така висока була температура. Двері ззовні були закручені колючим дротом. Від електричного стовпа, який стояв недалеко, била напруга, і поки не відключили, не можна було нічого вдіяти. Згоріло все дуже швидко. Експерти за останками встановили, що отець був біля столу- (вочевидь, не спав, - а сидючи молився), а їмость – на кухні. Тіла були розчленовані (не могли знайти голів). Впізнали за чудом уцілілими кусочками одержі. В домовину отця Анатолія Гургули вклали хрест, фелон та попіл.

За твердженням дружини п. Володимира Ольги (вона лікувала отця і їмость), кілька останніх тижнів перед пожежею отець жалівся, що їх переслідують, підслуховують під вікнами, підглядають (хто – не казав). Були різні версії вбивства: від рук маніяка--вбивці, з метою пограбування, порахунки КГБ за підпільну працю. Офіційна ж версія твердила – від електрики (але ж горіло зсередини, і згоріли вцент тільки люди; а ще, як твердять сусіди, кілька днів перед тим не було світла). Багато питань, а правда – в Господа Бога.

Ірина КОЛОМИЄЦЬ,
Інститут історії Церкви УКУ



3 ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ СПОГАДИ ПРО ПЕРЕЖИТЕ

сестри Вен'ямини,
в миру – Володимири
Марцінковської.
Згромадження Сестер Пресвятої
Родини.

(Продовження, початок у попередніх числах)

Там, всередині в бані, зустрілися ми з о. Підлісецьким, його дружиною Наталею і їх малим синком. Раді були зустрічі, але говорити нікому не хотілося – всі нагі, сором очі підняти одні на других. «Ото як ми стрінулися...» – сказав о. Підлісецький. Сплакали ми та й розійшлися. Більше вже не бачилися, і не знаю, де їх далі повезли.

Нас висадили з того страшного поїзда скоріше, ніж усіх решта – в Читі. Може, збирались використати нас, як і всіх несемейних, для роботи в копальнях золота. Привезли в Киру, на золоті рудники. Вивантажили з машини, а місцеve населення зустріло нас криками і камінням: «Бандити! Бандити!» Ми майже не виходили з бараку на перших порах, щоб не дістати каменем в голову. Дітлахи просто переслідували нас, як переслідують ворон або горобців. Сховатися від них було дуже непросто – з-за кожного паркана, з-за кожного де рева летіло в нас каміння. До магазину, або на пошту, або ще в якихось потребах ми могли вийти лише раннім ранком, коли діти ще спали.

Після кількох днів такого «полювання» ми не витримали і пішли до директора школи, щоб він якось вплинув на своїх учнів. Але він, вислухавши нас, сказав: «Ну што ви, ето діти, пусть тренируются наши реб'ята». З того часу ми вже нікому і ніколи не ходили жалітися.

Однак згодом місцеve люди змінили своє ставлення до сестер. Тоді-то ми і дізналися, що задово перед нашим приїздом оголосили всім, що привезуть до них на перевиховання закоренілих злочинців і бандитів, – то й ніхто не виходив із хати і дітей не залишали надворі самих. Після кількох таких «попереджень» люди були смертельно налякані і почали протестувати, щоб таких бандитів у них розмістити. В той день, коли нас привезли, все село збіглося дивитися на бандитів. Та жінка, що нам про це розповідала, пригадувала, сміючись, що вона навіть руки не вимила (бо місила тісто) – так бігла дивитись, щоб не пропустити і знати на вигляд тих злочинців. Коли вони побачили вимучених, слабких, нещасних людей, а понадто нас, молоденьких дівчат, здивуванню їх не було меж. Однак їх запевнили, що це – ті самі злочинці, і тому на всяк випадок вони тримались від нас осторонь, хоча ніякого страху ми не викликали.

Спочатку було дуже важко. Не було що їсти, не мали чим запалити. В одну кімнату поселили вісім родин: жінок, мужчин, дівчат, хлопців і дітей. Не було як перевдягнутись, а вже про миття не було й мови. Кожне слово перекручували і доносили в комендатуру. Всі майже були з Волині, невірющі. Нас чотири тільки було з Прикарпаття, та ще одна старенька гуцулка з Коломиї.

Через місяць начальник викликав сестер в комендатуру і сказав, що буде комісія з Москви. «Можете внести заяву про окрему кімнату для жінок, а я вас підтримаю, – сказав він. – Тільки щоб Іван нічого не знав про цю розмову».

Іван Лук'яненко – то був його заступник – виявився дуже паскудним чоловіком. Ми написали заяву, і через деякий час справді виділили кімнату для шести одиноких жінок. Однак Іван Лук'яненко домагався, щоб ми були під наглядом доносчика. Мав у нас бути старший бараку. Але сестри – знову ж, за порадою старшого коменданта – не згоджувалися.

Довго все тягнулося, і нарешті відповідальною назначили с. Андрею. Кожен вечір ходила вона розписуватися за всіх, що все в порядку і ніхто не порушив режиму.

В тій кімнаті стало сестрам набагато краще жити. Самі зліпили собі кухню. Поміж горами ходили збирати коріння берізок, щоб напалити. Не один раз змерзали, як збирали коріння, бо ще були сильні вітри. Взимі стало дуже холодно, в кімнаті вода замерзала. Нічим було розпалити і нічого зварити. Спати на нарах було невиносимо холодно, а ще ж треба було ходити на роботу!

Спочатку тільки с. Андрея і я влаштувалися шити в побутокмбінат. С. Андрея часто хворіла, і я забирала роботу додому, щоб виконувати і її норму.

(продовження у наступному числі)

РОЗДУМАЙМО, МІРКУЙМО, ПАМ'ЯТАЙМО



Б.КОСОПУД

Ніщо в житті безслідно не минає:
Зробили добре ми чи, може, щось погане.
Та все ж роздумуймо, міркуймо, пам'ятаймо,
Що час розплати хоч-не-хоч настане.

Сьогодні ми веселі та щасливі
І віримо, що буде так завжди.
Насправді ж у природі все мінливе,
Та нам би рівновагу зберегти.

А рівновага в кожного своя,
І виміри у кожного є різні.
Знай: відповідь нестиме кожен зокрема.
Лише б не було важко та запізно...

Найперше – думаймо, лишень тоді робім.
Сім раз відміряймо, а потім утинаймо.
Приймімо Господа до серця, в дім пустім,
Бо в Господі спасіння – пам'ятаймо!!!



На світлинах: фрагменти львівського меморіалу невинним жертвам червоно-коричневого терору.

